

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA LUBELSKIEGO

Lublin, dnia 22 września 2015 r.

Poz. 2891

WYROK NR SYGN. AKT II SA/LU 641/14 WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO W LUBLINIE

z dnia 23 kwietnia 2015 r.

w sprawie ze skargi Prokuratora Rejonowego w Parczewie na uchwałę Rady Gminy Siemień z dnia 30 kwietnia 2013 r. nr XXI/106/2013 w przedmiocie regulaminu dostarczania wody i odprowadzania ścieków

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia NSA Grażyna Pawlos-Janusz

Sędziowie Sędzia WSA Joanna Cylc-Malec, Sędzia NSA Witold Falczyński (sprawozdawca)

Protokolant Starszy referent Agata Jakimiuk

po rozpoznaniu w Wydziale II na rozprawie w dniu 23 kwietnia 2015 r.

sprawy ze skargi Prokuratora Rejonowego w Parczewie

na uchwałę Rady Gminy Siemień

z dnia 30 kwietnia 2013 r. nr XXI/106/2013

w przedmiocie regulaminu dostarczania wody i odprowadzania ścieków

stwierdza nieważność zaskarżonej uchwały.

Na oryginale właściwe podpisy; za zgodność z oryginałem.

U Z A S A D N I E N I E

W dniu 30 kwietnia 2013 r. Rada Gminy Siemień podjęła uchwałę nr XXI/106/2013 w sprawie przyjęcia regulaminu zbiorowego zaopatrzenia w wodę na terenie Gminy Siemień (Dz. Urz. Woj. Lub. z dnia 4 lipca 2013 r., poz. 3324; dalej także jako „regulamin”). Regulamin dostarczania wody i odprowadzania ścieków stanowił załącznik do podjętej uchwały.

Powyższa uchwała utraciła moc obowiązującą na skutek uchwalenia przez Radę Gminy Siemień w dniu 29 sierpnia 2014 r. uchwałą nr XXX/174/2014 nowego regulaminu dostarczania wody i odprowadzania ścieków, stanowiącego załącznik do tej uchwały.

Pismem z dnia 24 lipca 2014 roku Prokurator Rejonowy w Parczewie zaskarżył powyższą uchwałę z dnia 30 kwietnia 2013 r. do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie. Skarżący – domagając się stwierdzenia nieważności zaskarżonej uchwały w całości – zarzucił jej naruszenie art. 1 w zw. z art. 2 pkt 4, art. 6 ust. 3 pkt 6 i ust. 4 oraz art. 15 ust. 4, art. 19 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (tekst jedn. Dz. U. z 2006 r., Nr 123, poz. 858 ze zm.; dalej jako „ustawa”), a także art. 29a ust. 1 oraz art. 30 ust. 1a ustawy z dnia 7 lipca 1994 roku – Prawo budowlane (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 1409 ze zm.), wskutek podjęcia tej uchwały w sposób sprzeczny z prawem oraz z przekroczeniem granic upoważnienia ustawowego poprzez:

1. wskazanie w § 1 zaskarżonej uchwały oraz w § 1 ust. 1 regulaminu, iż uchwała i regulamin określają zasady świadczenia usług przez konkretne przedsiębiorstwo wodociągowo – kanalizacyjne, a mianowicie Zakład Gospodarki Komunalnej w Siemieniu,
2. nieokreślenie w rozdziale 2 regulaminu minimalnego poziomu usług świadczonych przez przedsiębiorstwo wodociągowo – kanalizacyjne w zakresie dostarczania wody i odprowadzania ścieków,
3. nieokreślenie w rozdziale 6 regulaminu technicznych warunków określających możliwość dostępu do usług wodociągowo – kanalizacyjnych,
4. postanowienie § 7 ust. 2 pkt 1 regulaminu, iż z odbiorcą którego tytuł prawny do nieruchomości został ustanowiony na czas określony, może być zawarta wyłącznie umowa o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków na czas określony – co stanowi regulację sprzeczną z powołanymi przepisami ustawy oraz naruszającą zasadę swobodnego zawierania umów, wyrażoną w art. 353¹ K.c.
5. zawarcie w § 10 regulaminu postanowień, które ograniczają możliwość zawarcia umowy o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków dla odbiorcy, który korzysta z nieruchomości o nieuregulowanym statusie prawnym poprzez wprowadzenie obowiązku uprawdopodobnienia tego faktu,
6. określenie w § 14 regulaminu długości okresu obrachunkowego, zaś w § 16 ust. 3 - minimalnego terminu płatności faktury przez odbiorcę, co stanowi niedopuszczalną ingerencję w materię, która powinna być regulowana w treści umowy o zaopatrzenie w wodę lub odprowadzanie ścieków,
7. ustanowienie w § 24 ust. 2 regulaminu obowiązku uzgodnienia z przedsiębiorstwem wodociągowo – kanalizacyjnym projektu budowlanego jako warunku do przystąpienia przez odbiorcę (inwestora) do wykonywania robot budowlanych,
8. wprowadzenie w § 25 ust. 1 i 2 regulaminu dodatkowych, modyfikujących postanowienia ustawy przesłanek odmowy podłączenia nowego odbiorcy do sieci,
9. istotne naruszenie zakresu delegacji ustawowej, wynikającej z art. 19 ust. 2 ustawy polegającej na przyznaniu w § 10 ust. 5 oraz w § 21 ust. 2 regulaminu kompetencji dla przedsiębiorstwa wodociągowo – kanalizacyjnego do określenia wzoru wniosku o przyłączenie do sieci oraz wzoru wniosku o zawarcie umowy o zaopatrzenie w wodę lub odprowadzanie ścieków.

W odpowiedzi na skargę Wójta Gminy Siemień na podstawie art. 161 § 1 pkt 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz. U. z 2012 r. poz. 270 ze zm., dalej jako „p.p.s.a.”) wniósł o umorzenie postępowania jako bezprzedmiotowego.

W uzasadnieniu organ podniósł, iż Wojewoda Lubelski przed ogłoszeniem uchwały ani po jej ogłoszeniu w ramach postępowania nadzorczego nie wszczął postępowania w celu unieważnienia w całości bądź w części ww. uchwały. Dopiero w dniu 16 maja 2014 roku Wojewoda wystąpił do Wójta Gminy Siemień o reasumpcję ww. uchwały we wskazanym w piśmie zakresie. Jak podkreślono w odpowiedzi na skargę, podnoszone przez Wojewodę uchybienia uchwały zostały przyjęte przez Wójta i Radę Gminy Siemień bez żadnych zastrzeżeń. W związku z tym – jak zapewniono – organy Gminy na zasadzie autokontroli wyeliminują z obrotu prawnego nieprawidłowości w zaskarżonej uchwale, co jednak ze względów organizacyjnych będzie możliwe dopiero na sesji Rady Gminy wyznaczonej na sierpień 2014 r. Wójt Gminy Siemień dodał, że przy zmianach zaskarżonej uchwały zostaną wzięte pod uwagę także wskazane w skardze Prokuratora błędy legislacyjne.

Powyższe stanowisko zostało podtrzymane przez pełnomocnika Gminy Siemień na rozprawie przed Sądem w dniu 23 kwietnia 2015 r. Dodatkowo złożył on 2 odpisy uchwały z dnia 29 sierpnia 2014 r. uchylającej zaskarżoną uchwałę z dnia 30 kwietnia 2013 r. i uchylającej nowy regulamin dostarczania wody i odprowadzania ścieków.

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Odnosząc się na wstępie do treści odpowiedzi na skargę wypada wyjaśnić, iż nie może być uznana za uwzględnienie skargi w trybie autokontroli przewidzianym w art. 54 § 3 p.p.s.a. sama deklaracja ze strony organu wykonawczego Gminy Siemień iż Rada tej Gminy na jednej z sesji podejmie uchwałę uchylającą, bądź też zmieniającą zaskarżony regulamin w sposób uwzględniający m.in. zarzuty skargi. Co więcej, również fakt przedłożenia przez pełnomocnika Gminy uchwały uchylającej zaskarżony regulamin i wprowadzającej nowy regulaminu, uchwalonego zgodnie z deklaracją z odpowiedzi na skargę w sierpniu

2014 roku nie daje podstaw do umorzenia niniejszego postępowania sądowego na zasadzie art. 161 § 1 pkt 3 p.p.s.a. jako bezprzedmiotowego. Uchylenie zaskarżonej uchwały ma bowiem wyłącznie skutek konstytutywny ex nunc, tj. na przyszłość (odmiennie niż w przypadku stwierdzenia nieważności aktu, które przynosi skutek ex tunc, tj. od momentu jego uchwalenia). Przepisy zawarte w kwestionowanym regulaminie, w przypadku jedynie ich uchylenia, a nie stwierdzenia ich nieważności, mogłyby zatem mieć w dalszym ciągu zastosowanie do okresu obowiązywania zaskarżonej uchwały, czyli od momentu jej wejścia w życie do czasu wejścia w życie przepisów ją derogujących (por. uchwały Trybunału Konstytucyjnego: z dnia 14 września 1994 r., sygn. akt W 5/94 oraz z dnia 14 lutego 1994 r., sygn. akt K 10/93).

Oceniając natomiast w dalszej kolejności dopuszczalność skargi wskazać należy, że zgodnie z art. 8 p.p.s.a. prokurator oraz Rzecznik Praw Obywatelskich mogą wziąć udział w każdym toczącym się postępowaniu, a także wnieść skargę, skargę kasacyjną, zażalenie oraz skargę o wznowienie postępowania, jeżeli według ich oceny wymagają tego ochrona praworządności lub praw człowieka i obywatela. W takim przypadku przysługują im prawa strony.

Z treści przytoczonego przepisu wynika zatem, że prokurator i Rzecznik Praw Obywatelskich nie działają w sprawie we własnym interesie, lecz w interesie ogólnym - ochrony praworządności lub praw człowieka i obywatela. Oznacza to, że decyzja prokuratora o udziale w postępowaniu przed sądem administracyjnym należy wyłącznie do tego podmiotu. Jej słuszność nie podlega ocenie sądu.

Zgodnie z art. 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze (Dz. U. z 2011 r. nr 7, poz. 39 ze zm.), zadaniem prokuratury jest w szczególności strzeżenie praworządności. W postępowaniu sądoadministracyjnym prokurator realizuje zadania w zakresie ochrony praworządności, uczestnicząc w tym postępowaniu na podstawie art. 8 i korzystając z uprawnień i instytucji procesowych przewidzianych w tym przepisie.

W orzecznictwie ugruntowany jest pogląd, że do skargi prokuratora nie mają zastosowania ograniczenia wynikające z art. 101 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. nr 270, poz. 1559 ze zm.). Przepis ten stanowi, że każdy, czyj interes prawny lub uprawnienie zostały naruszone uchwałą lub zarządzeniem podjętymi przez organ gminy w sprawie z zakresu administracji publicznej, może – po bezskutecznym wezwaniu do usunięcia naruszenia – zaskarżyć uchwałę lub zarządzenie do sądu administracyjnego. Legitymacja prokuratora do wniesienia skargi do sądu administracyjnego nie jest ograniczona przesłankami materialnoprawnymi. Prokurator wnosi skargę w sprawie dotyczącej interesów innych osób i jedyną podstawą jego legitymacji skargowej jest ochrona obiektywnego porządku prawnego. Nie ma więc w tym przypadku konieczności wykazania naruszenia interesu prawnego określonej jednostki lub interesu społecznego (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 13 października 2006 r., sygn. akt I OSK 978/06).

Ponadto zaskarżona uchwała Rady Gminy Siemień z dnia 30 kwietnia 2013 r. nr XXI/106/2013 w sprawie regulaminu dostarczania wody i doprowadzania ścieków, stosownie do art. 19 ust. 1 zdanie 2 ustawy, stanowi akt prawa miejscowego, a zatem jej zaskarżenie przez prokuratora nie było ograniczone żadnym terminem (art. 53 § 3 p.p.s.a.).

Uznając zatem za dopuszczalną skargę wniesioną przez Prokuratora Rejonowego w Parczewie Sąd dokonał jej merytorycznej kontroli, dochodząc do wniosku, że zarzuty podniesione w jej treści są zasadne.

Sąd podziela zarzut opisany w pkt 1 skargi wskazujący, iż w § 1 ust. regulaminu nieprawidłowo określono zasady świadczenia usług przez konkretne przedsiębiorstwo wodociągowo – kanalizacyjne, a mianowicie Zakład Gospodarki Komunalnej w Siemieniu. Zgodzić należy się ze skarżącym, że obowiązujące przepisy prawa nie dają podstaw do konkretyzowania w regulaminie ani odbiorców, ani też przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego. Sąd aprobuje przy tym pogląd zaprezentowany we wskazanych przez skarżącego wyrokach Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wlkp. z dnia 22 listopada 2006 r., sygn. akt II SA/Go 304/06 oraz Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z 17 maja 2013 roku sygn. akt II SA/Gl 149/13, a także innych orzeczeniach sądów administracyjnych m.in. Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu z dnia 23 stycznia 2014 r., II SA/Wr 824/13. W myśl zawartych tam poglądów istotnym naruszeniem prawa jest wskazanie w regulaminie konkretnego przedsiębiorstwa, jako świadczącego usługi w zakresie dostarczania wody i odprowadzania ścieków na terenie gminy. Regulamin jest aktem prawa miejscowego. Przepisy art. 1, art. 19 ust. 1 i ust. 2 ustawy nie dają podstaw do konkretyzowania w regulaminie ani odbiorców, ani

przedsiębiorstwa wodociągowo - kanalizacyjnego. Z uwagi na to, że przedmiotowy regulamin odnosi się do wszystkich faktycznych i potencjalnych odbiorców przedmiotowych usług, jak też istniejących i ewentualnie mogących powstać (z mocy regulacji art. 16 ustawy) przedsiębiorstw wodociągowo-kanalizacyjnych, wszystkie te podmioty muszą być określone generalnie, bez konkretnego wskazywania ich w regulaminie.

Zgodnie z art. 19 ust. 2 pkt 1 ustawy, w regulaminie winien zostać określony między innymi minimalny poziom usług świadczonych przez przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne w zakresie dostarczania wody i odprowadzania ścieków. Podkreślenia wymaga, że regulacja ta ma dotyczyć standardów, jakie mają spełniać usługi przedsiębiorstwa (np. ich zakresu). Rację ma skarżący, iż regulamin przyjęty zaskarżoną uchwałą nie określa takiego minimalnego poziomu usług. Kwestia standardów usług została zawarta w rozdziale II regulaminu, zatytułowanym "Minimalny poziom usług świadczonych przez przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne w zakresie dostarczania wody i odprowadzania ścieków", który w istocie zawiera jedynie dwa krótkie paragrafy dotyczące tej materii. Natomiast obszerne postanowienia § 4 tego rozdziału regulaminu są poświęcone obowiązkom odbiorców.

Zważyć należy, iż regulacje dotyczące minimalnego poziomu usług świadczonych w zakresie dostarczania wody formalnie zostały objęte postanowieniami regulaminu, jednak przepisy te są nazbyt ogólne. Co do określenia ciśnienia dostarczanej wody Rada Gminy wskazała jedynie, iż winno ono być „odpowiednie” i „wynikające z warunków technicznych przyłączenia”. Brak jest również precyzyjnych regulacji co do jakości dostarczanej wody. Nie może być za taką uznana jedynie formuła o wodzie „o jakości przeznaczonej do spożycia przez ludzi”. Jako niedopuszczalną należało także uznać subdelegację uprawnień Rady dokonaną w § 2 regulaminu, polegającą na odesłaniu do dokumentacji projektowej, warunków technicznego przyłącza lub innych dokumentów w kwestii dotyczącej m.in. ciśnienia dostarczanej wody i odbieranych ścieków, stanu i składu odbieranych ścieków. Kwestie te winny być uregulowane właśnie w przedmiotowym regulaminie. Wprawdzie regulamin nie musi określać dokładnych parametrów technicznych usług, jednak wymagane minimum to dokładne wskazanie ilości i jakości tych usług.

Za podobnie wadliwe należy uznać uregulowania całego rozdziału 6 regulaminu zatytułowanego „Techniczne warunki określające możliwość dostępu do usług wodociągowo – kanalizacyjnych”. Uregulowania tego rozdziału mają ogólnikowy i niejasny charakter, pozostawiający w istocie nieograniczone pole do możliwości odmowy przyłączenia nowego odbiorcy do istniejącej sieci wodociągowej lub kanalizacyjnej. Brak jakichkolwiek konkretnych wskazań w tym zakresie oraz parametrów sprawia, że uregulowanie to nie może być uznane za prawidłowe wypełnienie delegacji ustawowej ujętej w art. 19 ust. 2 pkt 5 ustawy.

Co więcej, zawarty w tym rozdziale § 25 ust. 1 i 2, w zakresie w jakim przepis ten wprowadza przesłanki do odmowy przyłączenia przez przedsiębiorstwo nowego odbiorcy do sieci jest – jak słusznie podniósł skarżący w pkt 8 zarzutów skargi – niezgodny zarówno z art. 15 ust. 4 jak i art. 19 ust. 2 ustawy. W art. 15 ust. 4 ustawy stwierdza się, że przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne jest obowiązane przyłączyć do sieci nieruchomość osoby ubiegającej się o przyłączenie nieruchomości do sieci, jeżeli są spełnione warunki przyłączenia określone w regulaminie, o którym mowa w art. 19, oraz istnieją techniczne możliwości świadczenia usług. Tymczasem Rada Gminy w § 25 ust. 1 i 2 regulaminu jako podstawę do odmowy przyłączenia do sieci wskazała pogorszenie się warunków technicznych tak, że nie zostanie zachowany minimalny poziom usług, a w szczególności zabraknie wymaganych zdolności produkcyjnych ujęć, stacji uzdatniania i oczyszczalni ścieków oraz zdolności dostawczych istniejących układów dystrybucji wody i odprowadzania ścieków czy "obniżenie poziomu usług w takim stopniu, że nie będą spełnione wymagania określające minimalny poziom usług". Przepisy te wprowadzając przesłanki odmowy podłączenia do sieci, w ocenie Sądu, wykraczają poza dozwolony w art. 19 ust. 2 ustawy zakres przedmiotowy, a nadto regulują kwestie, które zostały przez ustawodawcę przesądzone w art. 15 ust. 4 ustawy, przy czym czynią to w sposób odmienny niż ustawa.

Jako słuszne należy uznać stanowisko skarżącego o wadliwości uregulowań § 7 ust. 2 pkt 1, § 10 ust. 4 oraz § 14 i § 16 ust. 3 regulaminu, jako sprzeczne z art. 19 ust. 2 pkt 2 oraz art. 6 ust. 3 pkt 6 ustawy.

Postanowienia przepisów § 7 ust. 2 pkt 1, § 10 ust. 4 w zakresie w jakim określają obowiązek zawarcia wyłącznie umowy na czas określony z odbiorcą posiadającym ograniczony czasowo tytuł do nieruchomości oraz obowiązek uprawdopodobnienia faktu korzystania z nieruchomości przez osobę niedysponującą

tytułem prawnym do korzystania z nieruchomości są sprzeczne z art. 6 ust. 4 ustawy, Przepis ten wskazuje, że umowa o dostarczanie wody lub odprowadzanie ścieków może być zawarta z osobą, która posiada tytuł prawny do korzystania z nieruchomości, do której ma być dostarczana woda lub z której mają być odprowadzane ścieki, albo z osobą, która korzysta z nieruchomości o nieuregulowanym stanie prawnym. Tym samym ustawodawca nie zastrzega konieczności wykazania szczególnego uzasadnienia do wniosku o zawarcie umowy wobec osoby, która korzysta z nieruchomości o nieuregulowanym stanie prawnym, ani możliwości zawarcia z taką osobą jedynie umowy na czas określony. Elementy umowy określa bowiem art. 6 ustawy, zaś rada gminy nie posiada kompetencji do ustalania innych, niż to wskazuje sama ustawa, elementów. Termin na jaki zawierana jest umowa powinna regulować sama umowa, a nie regulamin.

Uregulowania § 14 i § 16 ust. 3 regulaminu, w których określono minimalną i maksymalną długości okresu obrachunkowego, a także minimalny okres płatności za fakturę, są wadliwe z uwagi na to, iż stanowią przekroczenie upoważnienia ustawowego. Stosownie do art. 6 ust 2 ustawy sposób i terminy wzajemnych rozliczeń między stronami powinny zostać sformułowane w każdej umowie, nie zaś w regulaminie mającym charakter aktu generalnego i abstrakcyjnego. Jak słusznie zauważył skarżący, treść umowy pomiędzy odbiorcą a przedsiębiorstwem podlega rygorom prawa cywilnego, zaś podmiot zewnętrzny, jakim jest organ podejmujący uchwałę nie ma podstaw prawnych, by wpływać na jej treść. Tym samym wskazane wyżej uregulowania zaskarżonego regulaminu należało uznać za wadliwe.

Jako niezgodny z prawem należy uznać § 24 ust. 2 regulaminu, w którym wskazano, że warunkiem przystąpienia do robót budowlanych, związanych z budową przyłącza wodno - kanalizacyjnego jest wcześniejsze uzgodnienie z przedsiębiorstwem projektu budowlanego. Zgodzić się wypada w pełni z Prokuratorem, iż takie uregulowanie narusza przepisy art.29a i 30 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane. Jak słusznie zauważył skarżący, budowa przyłączy wodociągowych i kanalizacyjnych wymaga sporządzenia planu sytuacyjnego na kopii aktualnej mapy zasadniczej lub mapy jednostkowej przyjętej do państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego bądź zgłoszenia właściwemu organowi, do którego należy dołączyć oświadczenie o prawie do dysponowania terenem na cele budowlane oraz w zależności od potrzeb odpowiednie szkice lub rysunki, a także pozwolenia, uzgodnienia i opinie wymagane odrębnymi przepisami, a ponadto projekt zagospodarowania działki lub terenu wraz z opisem technicznym instalacji. Skoro więc ustawodawca zwolnił inwestora z obowiązku uzyskania pozwolenia na budowę, a więc i przedłożenia projektu budowlanego, a wśród dokumentów wymaganych do zgłoszenia pominął projekt przyłącza, to nałożenie w regulaminie obowiązku uzgodnienia projektu z przedsiębiorstwem nie ma podstawy prawnej.

Wreszcie jako zasadny należało również uznać zarzut z pkt 9 skargi, dotyczący wadliwości § 10 ust. 5 i § 21 ust. 2 regulaminu, wynikającej z przyznania przedsiębiorstwu wodociągowo – kanalizacyjnemu kompetencji do określenia wzoru wniosku o przyłączenie do sieci oraz wzoru wniosku o zawarcie umowy o zaopatrzenie w wodę lub odprowadzanie ścieków. Tym samym Rada Gminy dokonała niedopuszczalnej subdelegacji na przedsiębiorstwo kompetencji do określenia wzoru wniosku o przyłączenie do sieci, bowiem ustawa o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i odprowadzaniu ścieków nie przewiduje takiej możliwości.

Z powyższych względów Sąd uznał, że zaskarżona uchwała dotknięta jest wadami, które stanowią istotne naruszenie przepisów prawa. Ze względu na znaczny zakres stwierdzonych w uchwale uchybień prawnych, na podstawie art. 147 § 1 p.p.s.a. Sąd stwierdził nieważność zaskarżonej uchwały w całości.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji.

Na oryginale właściwe podpisy; za zgodność z oryginałem.